

בש"פ 4431/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4431/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי לנוער בחיפה
מיום 31.5.2018 במ"ת 32198-04-18 שניתנה על ידי
כבוד השופט א' פורת

תאריך הישיבה: כ"ז בסיון התשע"ח (10.6.2018)

בשם העורר: עו"ד סאמי מלחם

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת, מ"ת 32198-04-18), לפיה נעצר העורר, שהינו קטין, יליד יולי 2002, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

כתב האישום מייחס לעורר ביצוע של עבירות ניסיון לפעולה או עסקה בנשק למטרות טרור והשמדת ראיה, לפי חוק העונשין, תשל"ז-1977, ולפי חוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016. בתמצית, ביולי 2017 מכרים של העורר ביצועו פיגוע בהר הבית, בו נרצחו שני שוטרים, והם עצמם נהרגו על ידי כוחות הביטחון. בתגובה, העורר החליט לבצע פיגוע ירי כנגד אנשי הביטחון, תוך שימוש בתת מקלע מאולתר מסוג "קרלו", אותו הסוג בו השתמשו המחבלים בפיגוע. העורר סיפר למספר אנשים על כוונתו, ואף פעל מספר פעמים על מנת לשים ידיו על נשק. עובר לתפיסתו על ידי כוחות הביטחון, העורר מחק תכנים רבים הקשורים לפעילות הטרור בה הוא לקח חלק לכאורה ממכשיר הסלולארי שלו.

הסנגור שם דגש בטיעונו על הרגישות הנדרשת טרם ייעצר קטין עד לסיום ההליכים המשפטיים בעניינו, ועל כך שהמעשים של מרשו, שהוכחו לכאורה, נעשו בבדיחות הדעת וללא כוונה. שירות המבחן, שערך מספר תסקירי מעצר בעניינו של העורר, המליץ לשחרר אותו למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית דודתו, בגיבוי משגיחים נוספים. ומהטיעונים להכרעה.

2. צודק הסנגור כי הגישה האינדיבידואלית בענייני מעצר היא השולטת בשיטתנו המשפטית, כך לגבי בגיר, ואף ביתר שאת לגבי קטין. עוד יש להעניק משקל, כמובן, לתסקיר המעצר. עם זאת, השיקול הקובע במשפט אחד הוא השאלה – האם יש מענה למסוכנות הלכאורית של הנאשם בחלופת המעצר. בראיה זו, הערר נתקל בקושי. קו ההגנה הוא שאף אם יוכחו הדברים הנטענים בכתב האישום, העורר לא התכוון להם. דא עקא, בית המשפט המחוזי דן בכך וביסס את הטענה כי לכאורה, התנהלות העורר לא נעשתה מהפה לחוץ ולא כהלצה. אכן, העורר לא הוציא את מזימתו לפעול, אך זאת הודות למאמץ כוחות הביטחון. ועדיין, המסוכנות ברצון לבצע פיגוע ירי היא רבה כשלעצמה.

הראיות שתומכות במסקנה בדבר עוצמת הכוונה של העורר, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, הינן אלה: הוא גילה דעתו כי ברצונו לבצע פיגוע בפני רבים, ביצע פעולות רבות על מנת להשיג כלי נשק, תוך ציון הסוג והעדפותיו בנושא זה, צפה באתרים קיצוניים ומסיתים, לרבות חיפוש כיצד לבצע פיגוע, וכיוצא בזאת. כל אלו מחזקים את המסקנה כי מדובר במי שגמל בליבו לבצע פיגוע. ויש לציין שאף בא כוח העורר לא טען בדיון בפני בית המשפט המחוזי כי אין בנמצא ראיות לכאורה התומכות באישומים המיוחסים לעורר.

המסקנה מן האמור היא כי הוכחה נכונות לכאורה לבצע פיגוע טרור מסוג ירי. לא ניתן להמעיט מהסיכון הנלמד ממוטיבציה זו, שכאמור מגובה בהתנהלות והתנהגות העורר. גילו הצעיר אינו מהווה חסינות בפני מעצר, שהרי הדגש מושם על האינטרס הציבורי והצורך להגן עליו. אין בכך להתעלם מחזקת החפות שעומדת לעורר, אך בשלב זה עסקינן בהוכחת העבירה ברמה של ראיות לכאורה, ולא בסטנדרט של מעבר לספק סביר. במכלול הנתונים לא נראה כי יש מענה ראוי למסוכנות המשיב בחלופות המעצר, דהיינו לא עולה כי ישנה חלופה שבכוחה להשיג את מטרות המעצר ולאין את מסוכנות העורר.

3. בנסיבות אלו, עולה כי לא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי. הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח בסיון התשע"ח (11.6.2018).

ש ו פ ט
